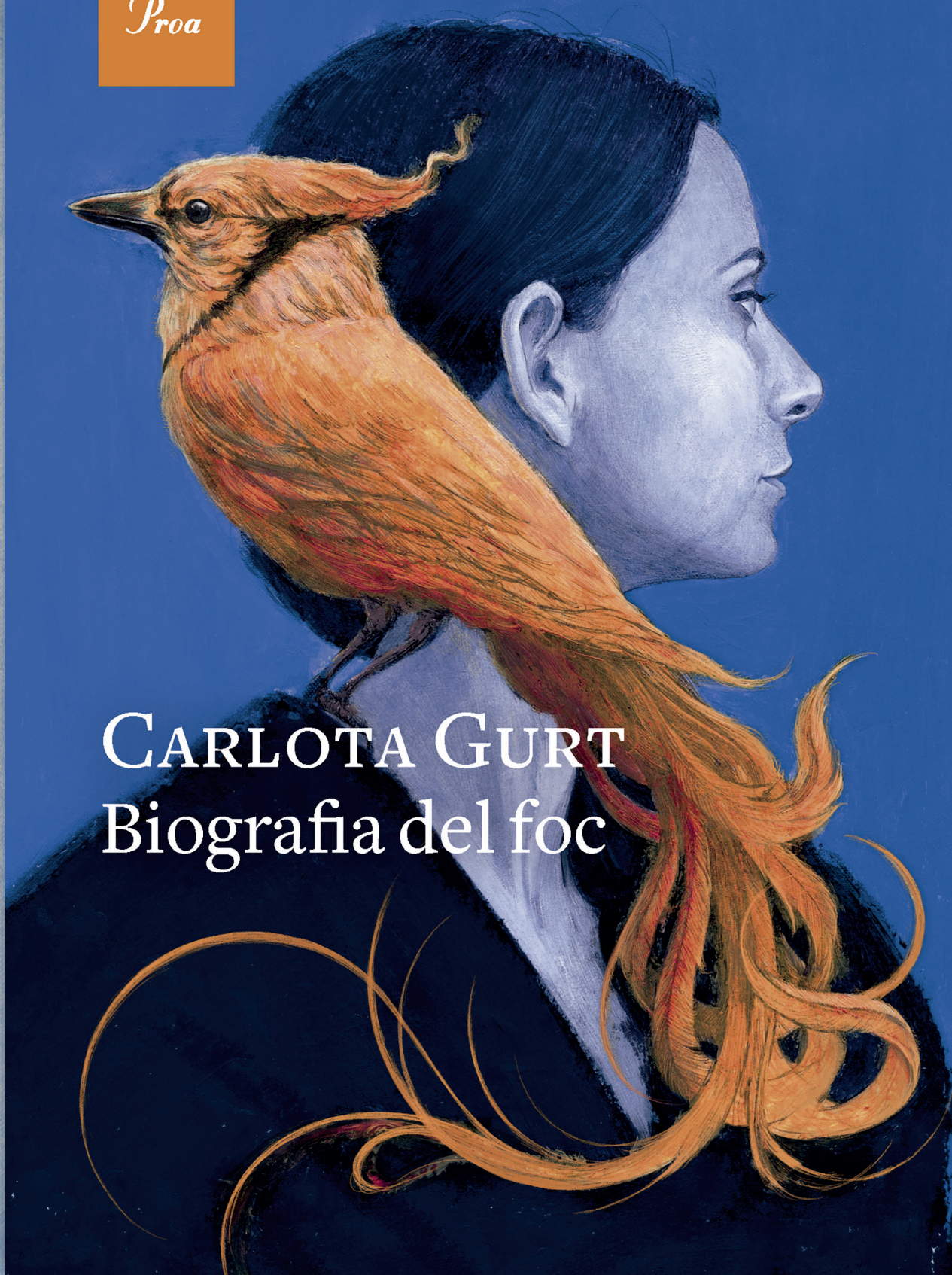

Proa

CARLOTA GURT
Biografia del foc

DOSSIER DE PREMSA

Biografia del foc

La realitat és imprevisible i acostuma a tirar per terra els futurs que imaginem. Vivim a les fosques. ¿Quines conseqüències tindran les nostres decisions? *Biografia del foc* ens parla d'aquesta incertesa terrorífica i alhora plena de possibilitats. Per les seves pàgines hi desfilen herois de l'angoixa i esclaus de l'amor, mares moribundes, personatges que no saben on van ni com hi arribaran. Carlota Gurt ha creat un autèntic retaule de les relacions humanes, des de l' enamorament més fulgurant fins al ressentiment més agre. Hi trobarem allaus i vides calcinades, però també mons prodigiosos sorgits de la destrucció. Alternant entre la ironia i un to gairebé confessional, l'autora ens convida a entrar en el seu univers amb una prosa addictiva i una llengua vivíssima que atrapen el lector i no el deixen anar.

ELS CONTES

Dinosaures

Una parella d'enamorats que fa carretera agafa una autoestopista.

«Ara podrien punxar. Començaria a nevar a dojo, amb uns flocs grossos, escates de cel que de seguida inutilitzarien la calçada. S'aturarien al voral amb quatre intermitents i es quedarien atrapats a l'autopista. Haurien de passar la darre-
ra nit de l'any amb la desconeguda, omplint silencis de banalitat i aguantant el seu somriure i les seves impertinències ocasionals. Tindriem bones escenes de tensió.»

Divorce is ok meme

Un home es redescobreix com a pare tan bon punt es divorcia.

«Papa, ¿per què plores?»

—Perquè soc arquitecte. Em fa pena que es destrueixi una cosa que va costar tant de construir.

—I si era vell com aquell mercat, ¿per què no l'han arreglat, també?»

—Perquè estava malalt d'aluminosi. Era massa perillós. S'hauria pogut ensorrar a sobre d'algú. Hi ha coses que no es poden arreglar.»

Els meus tancs

Una noia decideix viure en un cuirassat.

«El primer tanc me'l van regalar els pares fa dècades per córrer pel pati de casa. Era vermell i tenia una porteta que fins amb la meva escassa estatura m'obligava a arrupir-me tota jo per entrar-hi. Rere les erugues de mentida s'hi amagaven quatre rodes. Jo m'asseia a la cadireta negra, i mentre feia avançar el cuirassat de plàstic amb les passes deficientes que em permetia el forat massa petit del terra, maniobrant entre els pins i parant compte de no esclafar-li les petúnies ni els pensaments a la mare, mirava per la falsa escotilla [...]. Però els pensaments de la mare ja naixien esclafats.»

Hokkaido

Una enginyera accepta un projecte colossal, però enverinat.

«No hi fa res que tinguis la vida encarrilada: el nen de quatre anys, amb tots els equilibrismes que comporta i els peatges professionals que has hagut de pagar per tenir-lo; l'ex, que per sort, més enllà de la pensió, no en vol saber res de la descendència; la teva feina, ben pagada i prou ambiciosa, però que fa temps que t'avorreix. Tu vols més i millor, culminar la teva existència. Ets voraç. Sí, la vida muntada, però, bah, al capdavall ¿per què es munten les coses? Per desmuntar-les, esclar. Ikea com a filosofia de vida.»

La sang degota

Una parella convidada a fer nit en una casolot vell i atrotinat, presència la manxa del porc.

«Quan tornen a dalt, ella posa una butaca amb el respalller contra la porta del balconet, s'hi apuntala de quatre grapes, mig vestida, amb les calces i els pantalons abaixats fins als genolls, i mentre ell l'empistona, observa per sobre del respalller els acòlits del vell raspant la pell de l'animal, acarnissant-s'hi.»

Prohibit especular

L'empleat d'un telefèric de muntanya que es fa passar per sord decideix fugir.

«Des de la cabina he contemplat com s'allunyava la meua taquilla i la cua de passatgers que m'observaven amb incredulitat, tapant-se les orelles. Si mirava avall, veia l'estació de sota, encara minúscula, i m'imaginava que hi arribaria atarantat pel vaivé i per la por que m'escanya, i sortiria esperitat per les portes giratòries com si em perseguís algú, potser jo mateix, fugint de la neu i del grinyol estrepitós. Correria jo també amb els ulls sense mirada, sense veure res, i potser un tramvia m'atropellaria, i quedaria aixafat com una prímula feta de carn.»

Encara queda oxigen

Una dona fa una relació de la seva vida a través dels incendis que ha presenciats.

«Vint anys. Nou ratlles. Dos vodkes amb Red Bull. Una autopista deserta. Un trajecte de menys de trenta minuts que et portarà a les entranyes de la teua ciutat, la capital. Deixes enrere les dues amigues, al seu suburbi. Pel retrovisor, només veus la silueta de gratacels proletaris afilerats, idèntics, farcits de pisos raquítics i de multitud d'ulls i mans i colzes suant per empènyer la vida. A tu, en canvi, encara és la vida qui t'empeny. De vegades sents la culpa dels privilegiats.»

Tectònica de plaques

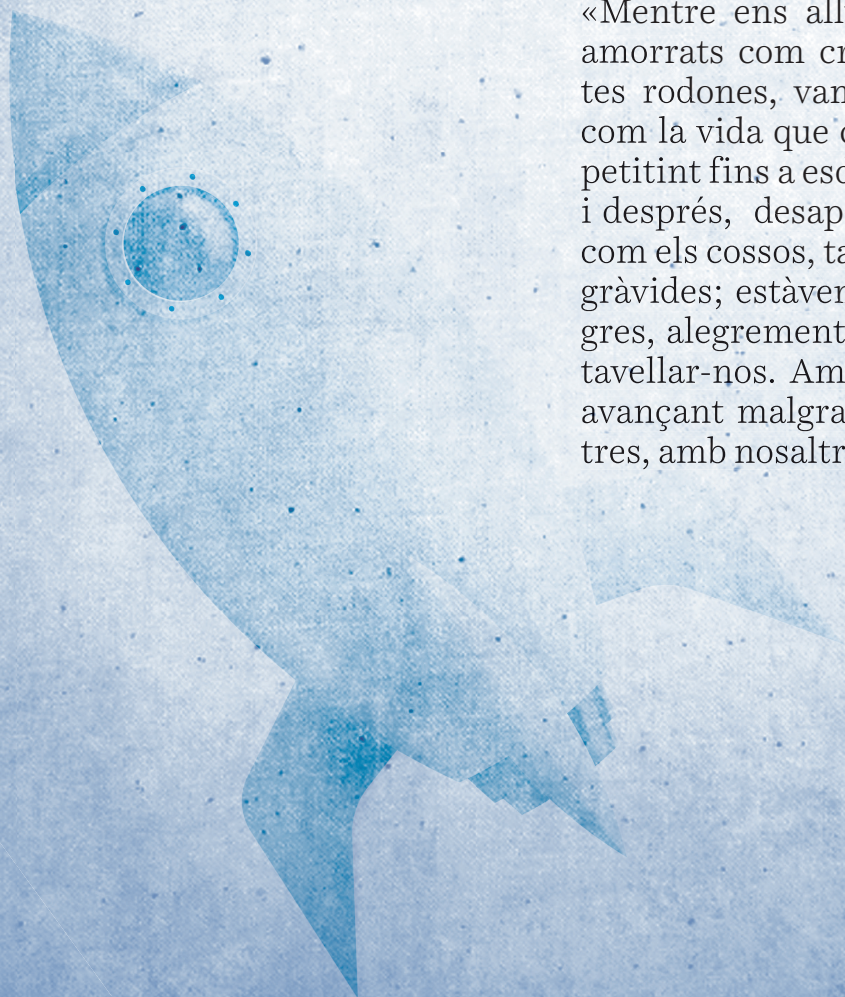
La història d'una habitació massa estreta i un home que investiga la percepció psicològica del temps.

«Busca la cinta mètrica i mesura l'amplada de l'habitació: un metre cinquanta-set centímetres i sis mil·límetres. S'estira de través al llit amb sabates i tot, i comença a empènyer. Les soles taquen la pintura blanca d'àtoms bruts de ciutat; unes llàgrimes li baixen enrere per les temples; sembla una partera amb el nadó encallat al canal de part. Empeny, empeny, empeny per fer sortir la ràbia i el futur mort, perquè ha tornat a casa i ara el forat encara li sembla més humiliant.»

Amor

La història de dos astronautes feliçment engolits pel forat negre de l'amor.

«Mentre ens allunyàvem de la Terra, amorrats com criatures a les finestretes rodones, vam contemplar astorats com la vida que coneixíem s'anava empetitint fins a esdevenir un puntet blau, i després, desapareixia. Les emocions, com els cossos, també eren volubles, ingràvides; estàvem desoladorament alegres, alegrement desolats. I la por d'estavellar-nos. Amb la nau sense volant, avançant malgrat nosaltres, per nosaltres, amb nosaltres, contra nosaltres.»

Un peu és un peu és un peu

Una dona obsedida amb els peus escriu una carta a la mare morta.

«Un americà va començar una novel·la dient que les guapes tenen els peus lletjos. ¿Com es pot acusar els peus de mentir? La Carla els té grossos i lletjos, però no és cap bellesa. És la literatura el que sempre menteix, no pas els peus. Els peus són honestos, extremament honestos. El seu caràcter extrem és indiscutible. És allà on comencem i acabem.»

Els esguerrats

Les vacances normandes d'un nen amb una família a punt d'esmicolar-se

«El pare fa fotos, la mare tira pedres apuntant a l'horitzó, però l'eixordadissa del mar tapa el clic de la rèflex digital i el plonc de quan els projectils trenquen el tel de l'aigua. Sense saber-ho, estan fabricant records d'un present que està a punt d'esmicolar-se. Al cap d'uns mesos contemplaran les fotos i el roc que s'ha endut el nen com relíquies d'una altra vida. Seran aquesta imatge, els ídols caiguts d'ells mateixos.»

La màquina immensa

Dues històries entreteixides sobre els esculls de la parella i la transformació de la vida en literatura.

«¿Saps sobre què estaria molt bé que fessis un conte? —diu la Carme, i pel to ja li intueixo les intencions bel·ligerants—. Sobre la idea que cap embarcació no és del tot estanca. Podries parlar del calafatament —aquí faig cara de no entendre res, així que continua—: la manera com es tracta la fusta del casc per evitar que es filtri aigua per les juntes. És una cosa molt laboriosa: s'hi entaforen fibres d'estopa, a martellades, i després s'unta de brea. Tot perquè no entri aigua i acabis mort. És per impermeabilitzar el barco i evitar naufragis, saps. —Aquí em mira amb cara de mala pècora: ¿ho pesques?, i fa una pausa dramàtica—. Per no deixar que hi entri res que et pugui fotre la vida enlaire.»

I molt rarament, la mort

Un home atrinxerat en l'angoixa troba una perdiu.

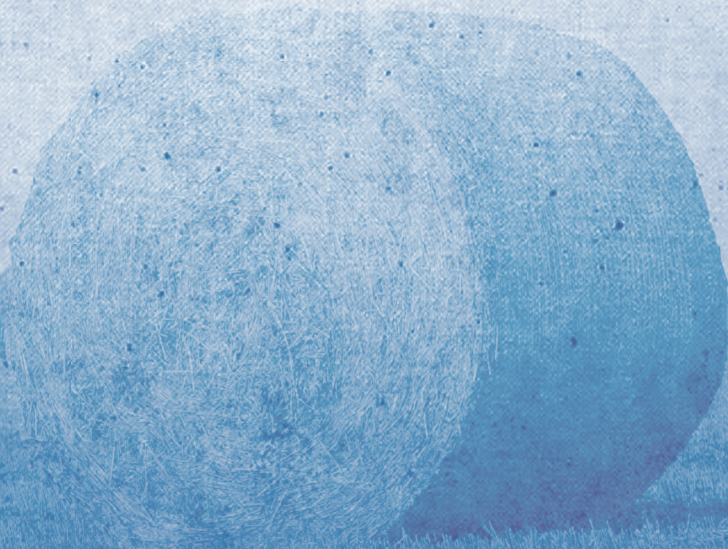
«Tot són bons senyals, ha pensat; i ha decidit ajudar una mica la mort i demanar un paquet de Camel, que fa anys que no fuma però aquella boira pudenta de dins del bar l'ha suggestionat i s'ha agradat imaginant-se amb un Camel als llavis i una mica de mort ficant-se-li al pit amb cada inspiració: el fum també mataria la porca que té a dins.»

Bales de palla

Una dona va a visitar la mare moribunda i un camió de palla.

«Ah, sí, volia parlar de tot el que m'evoca la palla rossa, morta, inflamable —podria estar parlant de la Marilyn: rossa, morta, inflamable—, perquè aquest estiu vaig perseguir un camió carregat de bales i els brins se'm van ficar al cotxe i a dins, i em va semblar que jo també vaig perdent brins de mi, que m'han segat i m'han arrencat el gra, i ara ja només rodolo anant d'un lloc a l'altre, fragments de mi voleiant esperant que una bèstia de mitja tona em mengi, o si més no, ser aliment suficient per als meus fills, que són d'una nova collita, encara verda i esponerosa. Cap tractor no els ha passat per sobre.»

Carlota Gurt

(Barcelona, 1976) s'ha dedicat a la traducció més de deu anys i en una altra vida va treballar com a productora a La Fura dels Baus i al Festival Temporada Alta. Fa malabars entre la vida real i la literària, i col·labora en diversos mitjans. És autora del recull de contes *Cavalcarem tota la nit* (Premi Mercè Rodoreda 2019) i de la novel·la *Sola* (2020), traduïdes a diverses llengües.

Carlota Gurt

Amb *Biografia del foc* torno al conte, que és un gènere en el qual em sento molt còmoda perquè em permet explorar diversitat de temes i estils amb més llibertat, alhora que no em segresta la creativitat. En paral·lel estic escrivint també una novel·la, però els contes són com bombolles d'aire per respirar. *Biografia del foc*, com qualsevol altre llibre, està travessat pel meu moment vital, la qual cosa no significa en absolut que sigui autoficció. ¿I quin és aquest moment vital? El meu retorn a la ciutat després de quinze anys, el divorci, els temptejos d'una nova relació de parella, una mare amb Alzheimer.

El recull oscil·la entre la ironia i un to gairebé confessional per aproximar-se a la sensació (el terror, també l'eufòria) de la incertesa davant dels futurs possibles que se'ns despleguen al davant, i també de la incertesa de quines seran les conseqüències de les nostres decisions. Cada decisió té un preu però a l'hora de prendre-la no sabem quin serà.

L'ordre dels contes és important. En primer lloc, perquè en alguns hi ha elements intertextuals que només funcionen si es llegeixen en l'ordre establert. De l'altra, perquè estan endreçats per tal d'evitar el contacte entre contes que puguin semblar repetitius (pel tema, el punt de vista, el personatge, el to, etc.). L'ordre, a més, respon a un recorregut que es va enfosquant de mica en mica; un recorregut que porta el lector des del primer conte —juganer, irònic i una mica distant— fins al darrer conte, en què domina una sensació de desconsol, de melancolia, de cicatriu.

El recull conforma un univers amb una sèrie d'elements i temes recurrents: vehicles de tota mena, potser símbol de la impossibilitat de saber cap on anem o com hi anem; els ocells, encarnant la vulnerabilitat que plana per damunt de molts dels personatges; els incendis, les allaus, Txernòbil (la destrucció com a subtema de diversos contes; destruir és una manera de crear). Hi apareixen també elements metaliteraris que dialoguen amb l'escriptura mateixa dels contes. En tots crec que s'hi troba la meua veu característica —la llengua viva, la intensitat, les metàfores, la prosa plena d'imatges, l'honestat—, però això sou vosaltres qui ho haureu de dir.

Per mi, *Biografia del foc* és clarament un pas endavant. Per primer cop tinc la sensació que publico un bon llibre. I això, pels que em coneixeu una mica, és una cosa insòlita. Tanmateix, la por —la incertesa— no ha desaparegut, perquè la realitat és imprevisible i acostuma a tirar per terra els futurs que imaginem.

Biografia del foc, tot vostre.

Carlota Gurt

Biografia del foc

CARLOTA GURT

Edicions Proa
Col·lecció A TOT VENT
Tapa dura
224 pàgines
19,95 €

Proa

Per a més informació
o per concertar entrevistes:

Andrea Cuéllar

andrea.cuellar@grup62.com

93 492 82 11 / 680 41 98 00